

PJESNIK MARIAN PADINEANT

vineri, 14 august 2020

Pjesnik u duši, Marian Padineanc je ovjek koji se rodio i živio me u nama, Karaševcima.

Godinu dana prije rumunjske revolucije, riskiraju i svoju slobodu, napušta svoje drago selo Klokoti , za bolji život u tu ini. Od tada živi u Njema koj, ali srce mu u grudima treperi kada pomisli na svoj rodni kraj.

Ro en sam 18. srpnja 1960. godine. Siromaštvo je bilo u ono vrijeme dosta, ali mi je tata bio vrlo uredan ovjek, radiša, koji me je doista uvao od fizi kog rada. Vodio me je u školu i brinuo se da imam sve što mi zatreba za život. Podržavao me je u potpunosti i za vrijeme mog boravka u Temišvaru, na pedagoškij gimnaziji.

U Temišvaru sam bio smješten u školskom internatu i tu, kao bilo koji mladi moje dobi, zaljubio sam se, i tako su mi nastale i prve pjesmice pisane na rumunjskom jeziku. I sada se sje am kako mi je lijepo bilo kada sam prvu moju pjesmicu dao mojoj prijateljici da je pro ita. Poslije toga, jedan dobar period nisam više pisao pjesmice, više sam se bavio muzikom.

Nau io sam malo svirati violinu za vrijeme osnovne škole, a poslije su me, negdje u drugom razredu srednje škole, muzikanti (svadbaši) iz Klokoti a uzeli da odsviram s njima na seoskom kirvaju. Imao sam tremu jer sam znao samo par pjesama, ali sam se dodao nekako, pa je sve završilo dobro. Nakon toga su me ak pozvali da sviram s njima na nekoj kapari u Lupaku, pa sam tamo i zapjevao jednu pjesmu. Milja Paleti me je ohrabrio da nastavim pjevanjem i od tada sam itavih jedanaest godina po svuda svirao i pjevao s tom formacijom muzikanata. Zgodno je bilo što ve inu pjesama što sam ih tada pjevao u nastupima, donekle improvizirao. Rijetko je tko imao u onom vremenu kazetofon ili bilo kakvo drugo sredstvo za snimanje, a pjesme sam uo isklju ivo preko radija. Ali na radiju, sad uješ neku pjesmu, pa jedva ako stigneš da je opet uješ negdje za mjesec dana, stoga je cijeli tekst te pjesme teško bilo zapamtiti. Obi no dobro zapamtiš prve dvije strofe, ali ostatak moraš složiti i nekako izgurati pjesmu do kraja. Tu su me ak i pohvalili da se dobro snalazim i uvijek pronalazim rimu koju treba.

Moram naglasiti i da u svo ovo vrijeme veza s crkvom bila veom asnažna. Nisam bio neki športski tip u djetinjstvu. Nedjeljom, svi su moji prijatelji išli udarati loptu, igrati neki nogomet, dok sam ja išao u crkvu da služim. Nisam prepustio nijednu misu, a skoro nijedan poslijepodnevni nauk. Tako mi se u srce utisnula Božja rije . ak i tada kada sam bio na terenu, kada smo svirali po svadbama s formacijom, uvijek prije što provedemo mladu i mladoženju u crkvu, išao sam izmoliti sam nekoliko molitvica. To me je uvijek smirivalo.

Poezijom sam se po eo intenzivnije baviti nakon što sam završio muzi ku karijeru. Oženio sam se, rodio mi se sin, pa ideja muzikanta i familije nije mi se slagala. Po eo sam pisati kratke kitice kad sam još uvijek bio doma, ali me kasnije, samo a, najviše potaknula da pišem.

Napustio sam državu u jeseni 1988. i itavu jednu godinu živio sam sam. Po eo sam tada svoje misli ostavljati na papiru, a me u prvim mojim pjesmama, što mi je ostala na srcu do današnjeg dana, bila je „Želja rodnog kraja”. Tu sam napisao tugu, ne samo moju, ve tugu svakog izbjeglice što je u inozemstu bio primoran živjeti sam, ali koji zna kakvu je ljepotu ostavio iza.

Želja rodnog kraja

Iz daleka mislim na svoj kraj,

Tako lijep, pravi zemaljski raj.

Pun topline i lijepih obi aja,

Nigdje takvog lijepog nema kraja.

To su sedam lijepa karaševska sela,

uda živa, Boga našeg djela,

Gdje su stari obi aje sa uvali

Pa ih mladima na spomen dali.

Samo osta u ovo novo vrijeme

Da poruka starih ne uvene,

Da naš kraj i dalje lijepo cvata

Pod imenom karaševskih Hrvata.

Bio je to najplodniji period za moje pjesme. Iz njih izvire tuga onog vremena, kada sam bio daleko od svoje drage i od svog sina. Tko se sije a, dobro zna da u to doba pismu je trebalo dva-tri tjedna da stigne doma (iz Njema ke do Rumunjske n.r.) i druga dva-tri tjedna dok dobiješ odgovor na to pismo. I telefonski pozivi su bili rijetki, a izme u njih proliješ vedro suza. Tako sam stigao da dio tih suza stavim na papir.

Tek nakon što mi je familija stigla u Njema ku po ela je lijepa i radosna popijevka. Ponovno sam otkrio prirodu: vjetar, kišu, sunce, liš e, cvije e...

Jesen

Po elo je iznenada

Liš e s drve a da pada

I neku udnu boju

Poprimati sada.

Je li sme a ili žuta

To sam ovjek ne zna,

Da zelena višcaron;e nije

Istina je prava.

I jošcaron; nešcaron;to, radost našcaron;e,

Opet na drve u raste

Vo e slatko od svih vrsta,

Grane pune od krušcaron;aka.

Dunje žute i mirisave,

A i šcaron;mune zdrele,

Grož e bijelo pa i crno

U košcaron;are se bere.

Grah bijeli i kukuruz,

Tikve žute i velike

Skupljaju naši seljaci,

Spremaju se za praznike.

Daniel Lucacela